

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, č. j. MV-91557-26/ODK-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), potvrzen postup Ministerstva vnitra při vyřizování celkem třinácti žádostí žalobce o informace ze dne 7. 7. 2011 požadujících jejich poskytnutí Magistrátem hlavního města Prahy jakožto povinným subjektem.

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval o stížnosti žalobce na postup povinného subjektu při vyřizování žádostí o informace ze dne 7. 7. 2011. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh předchozího správního řízení, v jehož průběhu se povinný subjekt pokusil podané žádosti několikrát vyřídit, mj. sdělením ze dne 6. 12. 2011, 23. 1. 2012 a 13. 2. 2012.

Žalovaný vycházel z obsahu žádosti o informace (tj. kdy a kde byly úřadem zveřejněny v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích konkrétní již poskytnuté informace) a uvedl, že povinný subjekt několikrát žalobci sdělil, že poskytnuté informace nebyly zveřejněny v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích. Žalovaný uvedl, že z takovéto odpovědi („informace zveřejněny nebyly“) je zcela zřejmé, že poskytnuté informace nikdy a nikde zveřejněny nebyly. Bylo by přílišným formalismem lpět na zcela přesné odpovědi na požadované informace (tj. „na otázku kdy je odpověď nikdy a na otázku kde je odpověď nikde“), který není dle zákona o informacích nezbytný. Z tohoto důvodu považoval žalovaný vyřízení žádostí o informace ze dne 7. 7. 2011 ze strany povinného subjektu za řádné.

Žalovaný dále konstatoval, že možné porušení § 5 odst. 3 zákona o informacích není předmětem probíhajícího řízení a z tohoto důvodu se k němu dále nemohl vyjadřovat. Pokud jde o povinnost povinného subjektu poskytnuté informace zpětně zveřejnit, žalovaný jednak uvedl, že žádosti ze dne 7. 7. 2011 nesměřují k poskytnutí informací, a jednak uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že sdělení povinného subjektu, že již informace nemá k dispozici, by se nezakládalo na pravdivých skutečnostech.

Z uvedených důvodů tedy žalovaný potvrdil postup povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o informacích.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v žalobě uvádí, že žádostmi o informace ze dne 7. 7. 2011 žádal o poskytnutí konkrétních informací, jejichž existence je stanovena zákonem o informacích. Žádal o sdělení, kdy a kde byly povinným subjektem zveřejněny konkrétní poskytnuté informace v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích.

Povinností povinného subjektu je žádost vyřídit jedním ze zákonem vyjmenovaných způsobů, a to v zákonem stanovené lhůtě. Povinný subjekt tento postup podle názoru žalobce nedodržel, požadované informace žalobci neposkytl a přitom nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Žalobce se domnívá, že žalovaný nemůže dlouhodobě zcela rezignovat na zjištěné nedostatky při zveřejňování poskytnutých informací ze strany povinného subjektu. Žalovaný má naopak trvat na zjednání nápravy. Žalobce se domnívá, že i zde platí obecná zásada, že pokud úřad nemá informaci, kterou je povinen mít ze zákona, je povinen takovou informaci doplnit a poskytnout. Ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí tedy nelze potvrdit postup, kterým povinný subjekt pouze zcela formálně sděluje, že zákonem stanovené povinnosti v daných případech ignoruje.

Žalobce závěrem navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovaného zavázal závazným právním názorem, že postup povinného subjektu nelze potvrdit.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou zejména proto, že napadeným rozhodnutím nemohl být žalobce zkrácen na svých hmotných ani procesních právech. Nejsou tedy naplněny předpoklady § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný upozorňuje, že předmětem žádosti o informace bylo „sdělení kdy a kde byly již jednou poskytnuté informace zveřejněny v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích“, povinný subjekt informaci poskytne sdělení „ano vyvěsili jsme tehdy a tady“ či „ne, nikdy a nikde jsme nezveřejnili“. Nemusí tak vydávat rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Z podané (a žalobcem svobodně formulované žádosti o informace) nelze dovodit požadavek na poskytnutí již jednou poskytnutých informací.

Podle žalovaného pak s vyřizováním podané žádosti nemá nic společného otázka porušení § 5 odst. 3 zákona o informacích ze strany povinného subjektu. Dodržování tohoto pravidla povinným subjektem není předmětem řízení o stížnosti žalobce podle § 16a zákona o informacích.

Konečně pak žalovaný uvádí, že kontrolu dodržování § 5 odst. 3 zákona o informacích provádí žalovaný v rámci kontroly výkonu samostatné působnosti. Kontrola proběhla mj. v květnu 2011 a shledala v některých případech porušení předmětného ustanovení. Nicméně s ohledem na zásadu minimalizace zásahů do výkonu samostatné působnosti územních samosprávných celků je náprava zjištěných pochybení plně na kontrolovaném subjektu.

Žalovaný uzavřel, že předmětem řízení o stížnosti podle § 16a zákona o informacích je především ověření, zda povinný subjekt vyřídil řádně žádost o informace. Žalovaný je toho názoru, že vyřízení žádosti o informace ze strany Magistrátu hlavního města Prahy (z oblasti samostatné působnosti hlavního města Prahy) lze považovat za vyřízení žádosti. Žalobu tak žalovaný navrhuje zamítnout.

Žalobce v replice na toto vyjádření žalovaného poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2011 sp. zn. 57A 38/2010-65, ze kterého cituje následující pasáž: *„tím, že byla žádost o informace vyřízena pouze sdělením, že určité požadované informace nemá povinný k dispozici a žalovaný se spokojil s tímto neformálním přípisem a postup povinného subjektu, který žádosti fakticky částečně nevyhověl, avšak nevydal o tom rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, potvrdil, došlo k zásahu do veřejných subjektivních právní žalobce, neboť tím bylo s konečnou platností fakticky odepráno poskytnutí žalobcem požadovaných informací, které žalobci dle jeho tvrzení nebyly v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím poskytnuty. I v případě tohoto pochybení bylo správní řízení zatíženo vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

Z předloženého správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 7. 7. 2011 podal u Magistrátu hlavního města Prahy žalobce celkem třináct žádostí o poskytnutí informace, ve kterých žádá o sdělení, kdy (konkrétní datum) a kde (konkrétní url) byly zveřejněny poskytnuté informace v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích, a to v konkrétních žalobcem specifikovaných (prostřednictvím data a spisové značky) případech. Na tuto žádost reagoval Magistrát hlavního města Prahy mj. sdělením ze dne 23. 1. 2012 č.j. S-MHMP 1179408/2011, S-MHMP 963055/2011, S-MHMP 537842/2011, S-MHMP 1201118/2011, ve kterém uvedl, že žalobcem zmiňované informace způsobem umožňujícím dálkový přístup nebyly zveřejněny. K tomu doplnil k žádostem č. 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 12 a 13, že poskytnuté informace nebyly patřičným způsobem zveřejněny, pouze byly zahrnuty do zveřejněné výroční zprávy. K žádostem č. 4, 5, 11 uvedl, že se jednalo o případy, v nichž byly spisy předány ministerstvu pro místní rozvoj k přezkoumání postupu. Konečně žádost č. 13 je zahrnuta ve výroční zprávě v počtu podaných odvolání. Dále povinný subjekt uvedl, že si je vědom, že došlo k porušení § 5 odst. 3 zákona o informacích a že byla přijata opatření, aby k pochybení již napříště nedocházelo.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, kterou ve svém vyjádření naznačil žalovaný, že napadené rozhodnutí nemá být předmětem přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Zdejší soud vzal do úvahy, že stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím má obdobný charakter jako postup podle § 80 správního řádu. I rozhodnutí vydané podle tohoto ustanovení přitom může být způsobilým předmětem soudního přezkumu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, čj. 2 As 8/2008-39 (publikován pod č. 1657/2008 Sb. NSS), kde byla věcně projednána žaloba podaná právě proti takovému rozhodnutí. Ačkoli se v uvedeném rozsudku otázka přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí neřeší výslovně, je nutno vycházet z toho, že i při rozhodování o kasační stížnosti musí Nejvyšší správní soud v první řadě z úřední povinnosti posoudit otázku splnění všech podmínek řízení, mezi něž je přípustnost žaloby nepochybně třeba zařadit. Z uvedeného rozsudku je tedy třeba dovodit implicitní názor Nejvyššího správního soudu, že i rozhodnutí vydané podle § 80 správního řádu podléhá soudnímu přezkumu. Zdejší soud považoval uvedenou judikaturu za přílehlavou na posuzovanou věc zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce se domnívá, že o jeho žádostech nebylo řádně rozhodnuto povinným subjektem.

Předmětem sporu tu je především otázka, zda žalobci bylo řádně odpovězeno na jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 7. 7. 2011. Soud má za to, že žalobcovy žádosti byly v úplnosti zodpovězeny.

Žalobce v žalobě poukazuje na to, že pokud povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje, ačkoli je povinen ji mít, nemůže žádost o poskytnutí takové informace odmítnout, ale musí informaci zjistit. S tímto názorem soud zcela souhlasí a nezpochybňuje jej ostatně ani žalovaný. Od této situace je však zapotřebí odlišit případy, kdy povinný subjekt určitou informací sice disponuje, avšak obsah takové informace je v nějakém ohledu v rozporu s právními předpisy. Zákon o svobodném přístupu k informacím totiž není možno použít jako jakýsi nástroj k nápravě takového protiprávního stavu.

Nesprávnost žalobcových úvah lze demonstrovat na následujících příkladech. Podle § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince soud rozhodne do 7 pracovních dní ode dne doručení správního spisu soudu. Soud však v určitém konkrétním případě po uplynutí této lhůty o žalobě nerozhodne. Je-li za takové situace podána žádost o poskytnutí informace, v níž bude požadováno sdělení data, kdy bylo o žalobě rozhodnuto, soud jako povinný subjekt takovou žádost vyřídí sdělením, že o žalobě dosud rozhodnuto nebylo. Tím je žádost o poskytnutí informací kladně vyřízena a požadované informace jsou poskytnuty, byť obsahem poskytnuté informace je sdělení, že byl porušen zákon. Cestou zákona o svobodném přístupu k informacím se však nelze domáhat toho, aby soud o podané žalobě rozhodl, k nápravě tohoto nežádoucího stavu jsou určeny zcela jiné instituty.

Stejně tak v případě, kdy soud na žádost žadatele poskytuje znění rozsudku vydaného v konkrétní věci, je soudem poskytováno znění rozsudku tak, jak byl vydán, a nelze při vyřizování žádosti o informace zkoumat, zda vydaný rozsudek je v souladu s právními předpisy, a případně tak iniciovat řádné či mimořádné opravné prostředky. Vydaný rozsudek je žadateli dokonce poskytnut i s případnými chybami v psaní.

Pro projednávání případ to znamená, že na základě žalobcem podaných žádostí ze dne 7. 7. 2011 nemohl povinný subjekt zkoumat, zda měl či neměl žalobcem zmiňované odpovědi na předchozí žádosti o poskytnutí informací zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup či nikoli. Po zjištění, že uvedené informace nebyly zveřejněny vůbec, byla žalobci tato informace poskytnuta, což je informace zcela v souladu se skutečným stavem věci a jde o vyčerpávající odpověď na dotaz žalobce. Nelze tedy tvrdit, že by informace poskytnuty nebyly a že měl povinný subjekt vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Je přitom zcela nerozhodné, zda postup povinného subjektu, o němž byl žalobce takto informován, je nebo není v souladu s právními předpisy. Jinými slovy řečeno, na žalobcův dotaz „kdy a kde byly zveřejněny ...?“ je sdělení „nikdy a nikde“ zcela vyčerpávající odpovědí a nelze tvrdit, že by žalobcova žádost nebyla v úplnosti vyřízena a že by mu požadované informace nebyly poskytnuty. Žalobcova žádost tedy nebyla odmítnuta, jím požadované informace existují, povinný subjekt je má k dispozici a žalobci je poskytl. Pokud se žalobce domáhá toho, aby povinný subjekt (resp. žalovaný prostřednictvím své dozorové činnosti) na základě jeho žádostí o poskytnutí informací ze dne 7. 7. 2011 přikročil k tomu, že vyvěsí odpovědi na dřívější žádosti žalobce na web, je to požadavek

obdobný výše zmíněnému příkladu, kdy by měl soud při poskytování textu rozsudku zároveň zkoumat jeho správnost.

Soud tedy uzavírá, že postup Magistrátu hlavního města Prahy při vyřizování žalobcových žádostí o poskytnutí informací ze dne 7. 7. 2011 byl v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a žalovaný proto nepochybil, pokud postup povinného subjektu ke stížnosti žalobce podle §16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil.

Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2011, č. j. 57 A 38/2010-69, poněvadž soud jej nepovažuje za aplikovatelný na nyní projednávaný případ. V odkazované věci bylo předmětem přezkumu (faktické) odmítnutí poskytnutí informace, avšak v nyní projednávané věci, jak bylo uvedeno shora, byla požadovaná informace poskytnuta.

Soud pak závěrem cítí potřebu výslovně zdůraznit to, že v tomto řízení nijak neposuzoval otázku, zda byl správný i předchozí postup povinného subjektu, když žalobcem zmiňované odpovědi na jeho předchozí žádosti o poskytnutí informace v souladu s § 5 odst. 3 zákona o informacích nezveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup. Posouzení této otázky by totiž nemělo žádný vliv na výsledek řízení o této žalobě, neboť – jak bylo shora uvedeno – otázka souladu žalobci poskytnutých informací se zákonem o svobodném přístupu k informacím je v této věci zcela nerozhodná.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová